

Zwaarlijvige patiënten Zuid-Nederland naar Weert

Weert wordt hét centrum voor de behandeling van overgewicht (obesitas) in Zuid-Oost-Nederland. Het St. Jans Gasthuis heeft in een snel tempo een naam opgebouwd in dit specialisme. Volgend jaar gaan specialisten nog veel meer patiënten van hun overvullige kilo's verlossen. Bovendien wordt de wachttijd voor een operatie korter.

Ook na de operatie is goede ondersteuning belangrijk

Een team van meerdere specialisten werkt sinds dit jaar nauw samen vanuit een speciale obesitaspoli. Zij blijven ook na de operatie over de gezondheid van de patiënt waken. Chirurgen en obesitasverpleegkundigen controleren om de zes weken het gewicht en bespreken het eetpatroon en de levensstijl van de patiënt. Ook bekijken zij of een maagband nog wel goed functioneert. Een internist, diëtist en twee psychologen ondersteunen zonnodig bij de verdere begeleiding. De afspraken voor de patiënt worden zoveel mogelijk achter elkaar op één dag gepland. De obesitaspoli is nu twee middagen per maand geopend van 13.30 tot 16.30 uur.

Veel Nederlanders zijn te zwaar

Op dit moment is twaalf procent van de Nederlanders te zwaar. Te weinig bewegen, teveel en ongezond eten al dan niet in combinatie met erfelijke factoren kunnen tot overgewicht leiden. Bij het merendeel is er sprake van matig overgewicht, anderhalf procent heeft een ernstige vorm van obesitas. Het zorgt niet alleen voor lichamelijk ongemak, maar leidt vaak ook tot een sociaal isolement. Daarnaast krij-

gen patiënten als gevolg van hun overgewicht sneller last van suikerziekte, te hoog cholesterol, hoge bloeddruk of een slaapprobleem.

Obesitas-team is uitgebreid

Als een van de eerste ziekenhuizen in Nederland begon het St. Jans Gasthuis vijf jaar geleden met de behandeling van obesitas. Chirurg Frank Vanhimbeek opereert er jaarlijks op het hoogste niveau en volgens de modernste kijkoperatietechnieken zo'n veertig patiënten. Nu het obesitas-team met een tweede chirurg (dr. Jeroen Van Essen) is uitgebreid, verwacht het ziekenhuis volgend jaar tussen de tachtig en honderd mensen te kunnen helpen. Ook zwaarlijvige patiënten buiten de regio Weert kunnen dan makkelijker voor een ingreep in het St. Jans Gasthuis terecht. Overigens kan niet iedereen die te zwaar is zomaar onder het mes. Een operatie komt pas aan de orde wanneer diverse andere pogingen om af te slanken zijn mislukt. Daarbij moet een ingreep voor de patiënt natuurlijk medisch verantwoord zijn.

Maagbandoperatie is relatief eenvoudig

De chirurgen in Weert behandelen obesitas met een maagband of maagbypass. Een

Chirurg Frank Vanhimbeek en obesitas verpleegkundige Nicolle Verheyen. Op de foto ontbreekt obesitas Marjan Tindemans.

maagbandoperatie, waarbij de maaginhoud met een strakke band wordt verkleind, is een relatief eenvoudige ingreep met nauwelijks risico op complicaties. Een nadeel is dat de maagband zoetigheid in vloeibare vorm doorlaat, wat het voor patiënten lastiger maakt om op gewicht te blijven. Ook kan een maagband voor ongemak zorgen als de patiënt teveel eet.

Maagbypass op lange termijn meer voordelen

Een maagbypass is als operatie een stuk complexer en ingrijpender, maar levert voor de

lange termijn meer voordelen op, stelt Vanhimbeek. „Deze patiënten raken over het algemeen meer kilo's kwijt en kunnen gevarieerder eten dan mensen met een maagband. Zij hoeven ook minder vaak voor controle naar het ziekenhuis. Ze komen na de operatie overigens niet naar mijn spreekuur, maar gaan naar de internist in ons team, dr. Breed.”

Buiten zijn collega's in het AZM in Maastricht is Vanhimbeek op dit moment de enige chirurg in Limburg die maagbypasses via kijkoperaties uitvoert. Als extra service aan zijn patiënten corrigeert hij ook de overvullige huid na de operatie. Zijn vakmanschap is onomstreden. Sinds het begin, vijf jaar geleden, ver-

liepen alle ingrepen in Weert vlekkeloos. Met gemiddeld 25 tot 30 kilo gewichtsverlies bij een maagband en 45 tot 50 kilo bij een maagbypass zijn de resultaten spectaculair. „Mensen krijgen echt een ander leven. Ze zijn veel gelukkiger”, zegt Vanhimbeek.

Meer informatie

Voor meer informatie belt u met de polikliniek chirurgie tel. 0495-572276

Vakkundig

bevoegen en bekwaam reageren op uw zorgvraag

Vriendelijk

dienst verlenen met een glimlach

Vertrouwd

dezelfde taal spreken, zorg dichtbij brengen

Verantwoordelijk

weten wat je doet en doen wat je weet

www.stjansgasthuis.nl

‘Die maagband heeft mijn leven gered’

Twee eetlepels gevuld met aardappelen, groente en vlees. Daarmee stilt Ad Verwijmeren 's avonds zijn honger. Meer past er niet in. Zijn maag heeft het formaat van een tennisbal. „Alles wat ik meer eet, komt er binnen vijf minuten weer uit.”

Afvallen is geen kunst maar op gewicht blijven, is hét grote probleem.

De 69-jarige heeft nu ruim twee jaar een maagband. Sinds die tijd is hij bijna zestig kilo afgevallen. De 1.96 meter lange Verwijmeren weegt nog 120 kilo. „Ik wil graag onder de 100 komen”, zegt de inwoner van Nederweert-Eind die tijdelijk in Geldrop woont. Dat hij nog maar zo weinig kan eten, vindt hij niet erg. „Het alternatief is dat ik snel dood ga. Tja, dan is de keuze makkelijk, hè.

Hij benoemt de dingen zoals ze zijn. „Ik heb me bijna dood gegeten.” Voor het begin van zijn gewichtsprobleem (obesitas) gaat hij terug naar eind jaren zestig. Verwijmeren woog toen nog 110 kilo. „Als zakenman at ik vier keer per week vette happen buiten de deur en dronk ik de hele dag cola. Bewegen deed ik nauwelijks.”

Ruim dertig jaar tikte de tijdbom. Verwijmeren werd zwaarder en zwaarder. Waarschuwin-

gen sloeg hij in de wind onder het mom van 'ik voel me goed, wat kan mij gebeuren?' Afslankpogingen hielpen niet of strandden door gebrek aan discipline. „Noem een dieet en ik heb het geprobeerd. Ik heb me zelfs tot twee keer toe vrijwillig laten opnemen in het ziekenhuis. Ik werd op een 0-dieet gezet met astronautenvoedsel. Na een aantal maanden was ik 27 kilo kwijt. Afvallen is geen kunst maar op gewicht blijven, is hét grote probleem. Voordat je het weet, vliegen de kilo's er weer aan en ben je nog dikker dan voorheen.”

Wilt u doodgaan of wilt u leven?

Ad Verwijmeren bleef zijn lichaam stelselmatig verwaarlozen. Tot de weegschaal 177 kilo aangaf en er niks meer te verwaarlozen was. Het was mei 2005 toen zijn hart het opgaf. Het kolossale lijf was uitgeput, maar de artsen in het St. Jans Gasthuis reddden zijn leven. Daarna kwam de confronterende vraag: wilt u doodgaan of blijven leven? Verwijmeren be-

sefte toen pas voor het eerst dat er geen weg meer terug was. Hij moest drastisch afvallen en wel onmiddellijk. „Ik zei tegen de artsen dat ik het ziekenhuis pas verliet als ik een maagband had.”

Om het risico van een operatie acceptabel te houden, moest er eerst dertien liter vocht uit zijn lichaam. Op 21 juni 2005 ging Ad Verwijmeren onder het mes. Zijn laatste woorden tegen chirurg Frank Vanhimbeek voordat hij onder narcose ging: 'dokter, doe het maar rustig aan. U heeft alle tijd, het is vandaag de langste dag van het jaar.'

De operatie slaagde. En de patiënt is tot op de dag van vandaag dik tevreden. „Ik ben in Weert op een fantastische manier geholpen.” Voor controle van zijn gewicht gaat hij

regelmatig naar het obesitas-spreekuur van Vanhimbeek. Omdat Verwijmeren voldoende sport en zich keurig houdt aan het advies om gezond en vooral uitgebalanceerd te eten, hoeft hij niet meer naar de diëtiste.

„Had ik maar veel eerder een signaal van mijn lichaam gehad. Dan had het niet zover hoeven komen.” Een grijns trekt over zijn gezicht. „En nu wil je natuurlijk horen dat ik me veel beter voel dan vroeger. Het klinkt misschien vreemd, maar dat is niet zo. Ook toen ik zo zwaar was, voelde ik me best goed. Ik was dik, maar schaamde me daar niet voor. Met humor en positief denken kun je bovendien een hoop problemen relativeren. Maar daarmee word je nog niet gezond, daar ben ik inmiddels wel achter.”